

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-374/17

Finanzamt B
κατά
A-Brauerei

(αίτηση του Bundesfinanzhof
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Προδικαστική παραπομπή – Κρατικές ενισχύσεις – Άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ – Φόρος μεταβίβασης ακινήτων – Απαλλαγή – Μεταβιβάσεις της κυριότητας ακινήτου που επήλθαν λόγω πράξεων μετατροπής που διενεργήθηκαν εντός ορισμένων ομίλων εταιριών – Έννοια της “κρατικής ενίσχυσης” – Προϋπόθεση του επιλεκτικού χαρακτήρα – Δικαιολόγηση»

Περίληψη – Απόφαση του Δικαστηρίου (τμήμα μείζονος συνθέσεως)
της 19ης Δεκεμβρίου 2018

1. *Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη – Έννοια – Επιλεκτικός χαρακτήρας του μέτρου – Μέτρο που χορηγεί φορολογικό πλεονέκτημα – Γενικό μέτρο εφαρμοζόμενο αδιακρίτως σε όλους τους επιχειρηματίες – Απουσία επιλεκτικού χαρακτήρα – Εκτίμηση του γενικού χαρακτήρα ενός μέτρου – Φορολογική απαλλαγή με την οποία γίνεται διάκριση μεταξύ δύο κατηγοριών επιχειρηματιών οι οποίοι βρίσκονται σε συγκρίσιμη κατάσταση – Δεν υφίσταται γενικό μέτρο*

(Άρθρο 107 § 1 ΣΛΕΕ)

2. *Ενισχύσεις χορηγούμενες από τα κράτη – Έννοια – Επιλεκτικός χαρακτήρας του μέτρου – Παρέκλιση από το γενικό φορολογικό σύστημα – Δικαιολογητικός λόγος αντλούμενος από τη φύση και την οικονομία του φορολογικού συστήματος – Κριτήρια εκτιμήσεως – Φορολογική απαλλαγή η οποία αποβλέπει στην αποφυγή της διπλής φορολογίας*

(Άρθρο 107 § 1 ΣΛΕΕ)

1. Βλ. το κείμενο της αποφάσεως.

(βλ. σκέψεις 20-34)

2. Το άρθρο 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ έχει την έννοια ότι φορολογικό πλεονέκτημα, όπως αυτό της κύριας δίκης, το οποίο συνίσταται στην απαλλαγή από τον φόρο μεταβίβασης ακινήτων της μεταβίβασης της κυριότητας ακινήτου η οποία πραγματοποιήθηκε λόγω πράξης μετατροπής διενεργηθείσας αποκλειστικώς μεταξύ εταιριών του ίδιου ομίλου, συνδεόμενων με σχέση συμμετοχής κατά ποσοστό τουλάχιστον 95 % επί ελάχιστο και συνεχές διάστημα πέντε ετών πριν από την εν λόγω νομική πράξη και πέντε ετών μετά από αυτήν, δεν πληροί την προϋπόθεση του επιλεκτικού χαρακτήρα του πλεονεκτήματος, που θέτει η διάταξη αυτή.

Στο πλαίσιο των φορολογικών μέτρων, ο χαρακτηρισμός ενός εθνικού φορολογικού μέτρου ως «επιλεκτικού» προϋποθέτει, αρχικώς, να προσδιοριστεί το κοινό ή «κανονικό» φορολογικό καθεστώς που έχει εφαρμογή στο οικείο κράτος μέλος και, στη συνέχεια, να αποδειχθεί ότι το επίμαχο φορολογικό μέτρο παρεκκλίνει από το εν λόγω κοινό καθεστώς, καθόσον εισάγει διαφορετική μεταχείριση μεταξύ επιχειρηματιών οι οποίοι βρίσκονται, υπό το πρίσμα του σκοπού που επιδιώκεται με το εν λόγω κοινό καθεστώς, σε συγκρίσιμες πραγματικές και νομικές καταστάσεις (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά World Duty Free Group κ.λπ., C-20/15 P και C-21/15 P, EU:C:2016:981, σκέψη 57).

Υπενθυμίζεται ωστόσο, κατά δεύτερον, ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η έννοια της «κρατικής ενίσχυσης» δεν καλύπτει τα μέτρα που εισάγουν διαφορετική μεταχείριση μεταξύ επιχειρήσεων ευρισκόμενων, υπό το πρίσμα του σκοπού που επιδιώκεται με το επίμαχο νομικό καθεστώς, σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση και είναι, ως εκ τούτου, a priori επιλεκτικής εφαρμογής, όταν το οικείο κράτος μέλος επιτυγχάνει να αποδείξει ότι η διαφοροποίηση αυτή δικαιολογείται από τη φύση ή την οικονομία του καθεστώτος στο οποίο εντάσσεται το εν λόγω μέτρο (απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2016, Επιτροπή κατά World Duty Free Group κ.λπ., C 20/15 P και C 21/15 P, EU:C:2016:981, σκέψη 58 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

Με τη νομολογία του, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι οι σκοποί που είναι συμφυείς με το συγκεκριμένο γενικό φορολογικό σύστημα μπορούν να δικαιολογούν ένα a priori επιλεκτικό φορολογικό καθεστώς (πρβλ. αποφάσεις της 29ης Απριλίου 2004, GIL Insurance κ.λπ., C-308/01, EU:C:2004:252, σκέψεις 74 έως 76, καθώς και της 8ης Σεπτεμβρίου 2011, Paint Graphos κ.λπ., C-78/08 έως C 80/08, EU:C:2011:550, σκέψεις 64 έως 76).

Εν προκειμένω, ο σκοπός που συναρτάται με τη λειτουργία του επίμαχου στην κύρια δίκη γενικού φορολογικού καθεστώτος και ο οποίος αποβλέπει στην αποφυγή της διπλής, και ως εκ τούτου υπερβολικής, φορολογίας μπορεί να δικαιολογεί τη χορήγηση της φορολογικής απαλλαγής του άρθρου 6α του GrEStG μόνο για τις πράξεις μετατροπής που διενεργήθηκαν μεταξύ εταιριών που συνδέονται με σχέση συμμετοχής κατά ποσοστό τουλάχιστον 95 % επί ελάχιστο και συνεχές διάστημα πέντε ετών πριν από την εν λόγω νομική πράξη και πέντε ετών μετά από αυτήν.

(βλ. σκέψεις 36, 44, 49, 50, 53 και διατακτ.)